

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év március hó 14. és 2013. év március hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2013. év március hó 21. napján kihirdette az alábbi

Ítéletet:

A nevelés alatt álló, tizenkettedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett szemérem elleni erőszak büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben az Egri Törvényszék 2012. év június hó 4. napján kelt 1.B.24/2012/24. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntettének minősített cselekményét folytatólagosan elkövetett erőszakos közöszlés büntettének minősíti. (Btk.197.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ és b./ pont és (3) bekezdés)

A vádlott terhére megállapított bűncselekmények kapcsán a rendbeliségre utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 12.880,- (tizenkettőezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az Egri Törvényszék a 2012. év június hó 4. napján kihirdetett 1.B.24/2012/24. számú ítéletében bűnösnek mondta a vádlottat 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntettében [Btk.198.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a./ és b./ pont, (3) bekezdés] és 1 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntettében [Btk.195.§ (1) bekezdés], amiért őt - halmazati büntetésül - 10 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

A törvényszék megszüntette a vádlott szülői felügyeleti jogát kiskorú 1. és 2. sz. kiskorú vádlott gyermekei vonatkozásában.

A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész - a háromnapos gondolkodási időn belül - téves minősítés miatt, további 1 rendbeli a Btk.195.§ (1) bekezdésében meghatározott és az ott írtak szerint minősülő kiskorú veszélyeztetése büntetében való bűnösség kimondása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője indokolás nélkül éltek jogorvoslati jogukkal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év szeptember hó 7. napján kelt BF.941/2012/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket azonban nem tartotta alaposnak.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Ennek során a szükséges és a lehetséges körben széleskörű bizonyítást folytatott le. A tényállás megállapításához nélkülözhetetlen bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette, majd iratszerűen rögzítette. Kellő indokát adta annak, hogy a vádlotti nyilatkozattal szemben mely bizonyítékot és miért vett figyelembe a tényállás, illetve a bűnösségének a megállapításánál.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.351.§ (2) bekezdés b./ pontjára figyelemmel hiányos, azonban a helyes és hiánytalan tényállás az iratok tartalma, illetve az ítéleti indokolásban meghatározott bizonyítékok értékelése során tett megállapításoknak a tényállásba történő átvételével kiegészíthető, pontosítható, teljessé tehető. Az ügyészség kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban nem a törvénynek megfelelően minősítette a vádlott terhére rótt bűncselekményeket.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás (elsőfokú ítélet 4. oldalának (3) bekezdése) tartalmazza azt is, hogy a 1. sz. tanú házába történt átköltözés után meg nem határozható számban előfordult, hogy a vádlott a testileg fejletlen sértettel hüvelyi közösülést kísérelt meg, de behatolnia nem sikerült, ekkor a hímvesszőjét a sértett combjához dörzsölte és kielégülésekor az ondóját a gyermek lábára engedte.

Az ítéleti indokolás 4. oldalának (1) bekezdésében megállapított azon tényállási részből pedig, amely szerint 1. sz. tanú házában a 2008. év augusztusában költöztek át, az következik, hogy az 1997. március 28-án született 1. sz. sértett akkor még nem töltötte be a 12. életévét.

Az ítéleti indokolás 10. oldalának (3) bekezdése, 11. oldalának (1) bekezdése és 12. oldalának utolsó bekezdése azt tartalmazza - kiskorú 1. sz. sértett vallomásainak részletezésekor -, hogy a vádlott hány alkalommal, milyen módon próbált meg vele közöszlenni, amikor ő még nem volt 12 éves.

A vádiratban is szerepel a bíróság által is idézett azon rész (a vádirat 2. oldalának (1) bekezdése), mely szerint olyan eset is előfordult, hogy a vádlott megpróbálta a hímveszőjét betenni a kislány hüvelyébe, de az nem sikerült, így a combjaihoz dörzsölte nemi szervét, majd oda engedte az ondót is. Ugyanez vonatkozik az ügyész végindítványában megjelöltekre is (végindítvány 1. oldalának utolsó bekezdése), mely szerint az ügyész a tényállást azzal egészítette ki, hogy a vádlott a lánya, 1. sz. sértett szexuális molesztálását annak 12. életéve betöltése után is, egészen édesanyjához kerüléséig, a 2010. év nyaráig folytatta, és ez idő alatt is a gyermek beleegyezése nélkül, a vele szemben korábban alkalmazott erőszak hatása alatt fajtalanzkodott, illetve büntetőjogi értelemben többször közöszlött is.

Az a tény pedig, hogy mind a vád, mind a végindítvány tartalmazza azt, hogy a vádlott többször közöszlenni próbált a sértettel, cselekményének a módosított vád szerinti minősítését teszi szükségessé.

Az elsőfokú bíróság azzal az indokkal nem minősítette be a vádlott cselekményét kiskorú 1. sz. sértett sérelmére kiskorú veszélyeztetésének büntetében is, mert álláspontja szerint azt nem lehetett kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a vádlott éhezett volna a gyermekeit, illetve, hogy a súlyosabban büntetendő nemi erkölcs elleni bűncselekmény magába olvasztja a kiskorú veszélyeztetésének a büntetét és a bűnhalmazat ezért csak látszólagos.

Az elsőfokú bíróság ítélete azt állapította meg - elfogadva kiskorú 1. sz. sértett vallomását -, hogy a vádlott a gyermekeit verte, kiskorú 2. sz. sértettet többször, kiskorú 1. sz. sértettet kevesebbszer. Ez utóbbi sértett a maga tekintetében egy esetről számolt be, amikor 1. sz. tanú házában nem segített matracot cipelni, ezért a vádlott megemelte és belökte a vécébe, ahol sírt és nem mert kijönni. Kiskorú 1. sz. sértett arról is beszámolt, hogy a vádlott a testvérét kiskorú 2. sz. sértettet ki is zárta, mert nem akart enni, mert nem volt éhes, és vastálcával is fejbe verte.

A bíróság értékelte, hogy a gyermekek ellátása az étkezés tekintetében nem volt ugyan éheztetés, azonban kívánni valókat hagyott maga után. A fellebbviteli főügyészség kifejtette, hogy kiskorú veszélyeztetésének minősül az elkövetőnek az a magatartása is, amikor ittas állapotban a sértett jelenlétében lévő családtagokat rendszeresen bántalmazza. Így amikor a vádlott nem csak D. nevű lányát, hanem a fiát is bántalmazta a kislány jelenlétében, ezzel az ő erkölcsi fejlődését súlyosan veszélyeztette. Ide tartozik még a nem megfelelő ruháztatás is, amely - az ügyészség álláspontja szerint - ugyancsak a vádlott felelősségi körébe tartozik.

Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott fenti négy magatartása - az időnkénti nem megfelelő étkeztetés biztosítása, a gyermekek időnkénti bántalmazása, a testvérek egymás előtti bántalmazása, valamint a nem megfelelő ruháztatás - megállapíthatóvá teszi, hogy a vádlott a kiskorú veszélyeztetés büntettét D. nevű lánya sérelmére is elkövette.

Az eddig kifejtettek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottnak a nemi erkölcs elleni bűncselekményét a Btk.197.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a./ és b./ pontjaira figyelemmel a (3) bekezdés szerint minősülő nevelése alatt álló, 12. életévét be nem töltött személy sérelmére erőszakkal, folytatólagosan elkövetett erőszakos közöszlenség büntettének minősítse, illetve mondja ki 2. sz. sértett vádlottat bűnösnek további 1 rendbeli - a Btk.195.§ (1) bekezdésében meghatározott és az ott írtak szerint minősülő - kiskorú veszélyeztetésének büntettében is, amelyet lánya, kiskorú 1. sz. sértett sérelmére valósított meg.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a védő perbeszédében a fellebbezését fenntartotta, amely elsődlegesen felmentésre, másodlagosan enyhítésre irányult. Kiemelte, hogy a vádlott mindvégig tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését és rámutatott, hogy az egyetlen értékelhető sértetti vallomásra - figyelemmel arra, hogy kiskorú 2. sz. sértett az elsőfokú bíróság előtt a vallomást megtagadta, ezért nyomozati vallomásai sem voltak felhasználhatók - történeti tényállás megnyugtatóan nem alapítható, mert kiskorú 1. sz. sértett nyilatkozataiban több ellentmondás is fellelhető volt.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen az írásbeli indítványában foglaltakat változatlanul fenntartotta.

A vádlott az utolsó szó jogán azt hangsúlyozta, hogy soha nem éhezettette a gyermekeit, főzött rájuk. A gyámhatóságtól többször váratlanul meglátogatták őket és mindent rendben találtak. A gyermekeit megfelelően ruházta is és hangsúlyozta, hogy azért, mert valaki a szomszédjától vagy a rokonától kap már nem használt ruhát, az nem jelenti azt, hogy nem volt mit felvenniük. Egyebekben tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését.

Az ellentétes irányul fellebbezések közül az ügyész fellebbezése részben alapos, míg a vádlott és védőjének fellebbezése nem alapos.

Az ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a lehetséges bizonyítékokat feltárta és értékelési körébe vonta és ennek alapján mérlegelt tényállást állapított meg. Ítéletének alapját kiskorú 1. sz. sértett vallomása képezte, amelyeket a többi tanú vallomása, valamint

a szakértői vélemény egészítették ki. Kiskorú 2. sz. sértett nyomozati vallomását törvényesen rekesztette ki a bizonyítékok köréből, mert a sértett az elsőfokú bíróság előtt élt a törvényben biztosított vallomásmegtagadási jogával.

Az elsőfokú bíróság a nemi erkölcs elleni bűncselekményben elfogadta a sértett kiskorú 1. sz. sértett vallomását. Értékelési körébe vonta a pszichológus szakértő véleményét is, amelynek alapján tényszerűen azt állapította meg, hogy kiskorú 2. sz. sértett vallomásai nem tartalmaznak mesészerű elemeket, másrészt nem lehetett a sértetten a betanítottság, vagy bármilyen befolyásolás ismérveit felfedezni. Nyilatkozatai - a saját személyét érintő nemi erkölcs elleni bűncselekménnyel kapcsolatban - konzekvensek voltak. Valóságtartalmukat igazolják azok a többször, igen pontosan megismételt részletek is, amelyeket mindannyiszor elmondott. A rendelkezésre álló iratokból azt is meg lehetett állapítani, hogy a sértett édesanyja - akivel kiskorú 1. sz. sértett a feljelentés időpontjában együtt élt - sem befolyásolta a tanút, mert ez nem állt érdekében, illetve az édesanya is csak ekkor értesült a történetekről.

Helyesen vonta a bizonyítékok körébe és értékelte az elsőfokú bíróság a vádlott korábbi házasságából származó leánygyermekének 2. sz. tanú vallomását, aki arról számolt be, hogy gyermekkorában őt is molesztálta az édesapja. Tette ezt a nyilatkozatát mindannak ellenére, hogy e bűncselekmény már elévült, azonban erre vonatkozó nyilatkozatát mégis fenntartotta. E tanúvallomás is közvetetett bizonyítékként szolgált a vádlott bűnösségének megállapításakor.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolási részében számos olyan körülményt rögzített, amelyeket a rendelkezésére álló bizonyítékoknak megfelelően, tényszerűen állapított meg, azonban e megállapításoknak nem a bizonyítékok értékelésének körében kell szerepelnie, hanem azok a történeti tényállás részét kell képezzék.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú ítélet 10. oldal (3) bekezdésének 5. mondatát a tényállási részbe emeli át, mely szerint:

- „A vádlott megpróbálta betenni, de az sosem sikerült. A sértettnek fájt, de azért a vádlott minden alkalommal megpróbálta.”
- Az elsőfokú ítélet 11. oldala (1) bekezdésének közepéről azt a mondatrészt, mely szerint : „A nunimhoz tette a kukiját.”, valamint ugyanezen bekezdés utolsó mondatát, mely szerint: „Amikor egy kicsit be tudta dugni, akkor ott élvezett el, de én azt is mindig kipisiltem, olyankor égető érzésem volt.” a másodfokú bíróság szintén a történeti tényállásba emeli át.

E tények történeti tényállásban való rögzítésével az elsőfokú ítélet tényállása hibamentessé és felülbírálatra alkalmassá vált.

Az elsőfokú bíróság egyebekben a nemi erkölcs elleni bűncselekményt minden részletre kiterjedően feltárta, ténymegállapításai irathűek, azok illeszkednek a

bizonyítékok zártkörű láncolatába, ennél fogva a vádlott bűnösségéhez kétség sem férhet.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem a hatályos büntető anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette a vádlott nemi erkölcs elleni bűncselekményét.

Az Egri Törvényszék ítéletének indoklásában hosszasan foglalkozott a törvényes vád fogalmával (elsőfokú ítélet 15. oldal (2) bekezdésétől a 17. oldal (3) bekezdéséig), melynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy sem a Heves Megyei Főügyészség benyújtott vádirata, sem pedig a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként módosított tényállás és ügyészi végindítvány nem tartalmazott olyan elemet, amely alapján az elsőfokú bíróságnak módja lett volna megállapítani a vádlott bűnösségét a minősített erőszakos közönség bűntettében. Az Egri Törvényszék e körben kifejtette, hogy a pontosan megfogalmazott vádirati történeti tényállást nem pótolja a vádbeszéd jogi érvelése, illetve annak elemzése, hogy a sértett a tárgyaláson a hozzá intézett kérdésekre mit és hogyan mondott el. A törvényszék ezért azt az álláspontot foglalta el, hogy a vádirat azon megfogalmazása, hogy a vádlott megpróbálta a hímvesszőjét betenni a kislány hüvelyébe, de az nem sikerült, nem tartalmazza a jogi értelemben vett befejezett közönség leírását, tehát azt, hogy a vádlott a hímvesszőjét a sértett hüvelyéhez, a szeméremajkaihoz nyomta, és nem tartalmazza azt sem, amit sértett már a nyomozás során elmondott.

E körben a másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezésben, illetve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal értett egyet.

Alapvetően tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a vádelvet, amikor a fenti értelmezést adta neki, mert a Heves Megyei Főügyészség B.3089/2010/23. számú vádirata második oldalának negyedik mondata azt is tartalmazza, hogy: „Olyan eset is előfordult, hogy a vádlott megpróbálta a hímvesszőjét betenni a kislány hüvelyébe, de az nem sikerült, így a combjaihoz dörzsölte nemi szervét, majd oda engedte az ondót is.”

Az elsőfokú tárgyaláson eljáró ügyész végindítványában a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményéhez képest a vádirati történeti tényállást is módosította, illetve kiegészítette azzal, hogy a vádlott a leánya D. szexuális molesztálását annak 12. életéve betöltése (2009. március 28.) után is egészen édesanyjához kerüléséig, 2010. nyaráig folytatta, és ez idő alatt is a gyermek beleegyezése nélkül, a vele szemben korábban alkalmazott erőszak hatása alatt fajtalanzkodott, illetve büntetőjogi értelemben többször közönség is.

A Be. 2. § (2) bekezdése értelmében törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. A rendelkezésre álló iratokból minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy már a Heves Megyei Főügyészség vádirata is tartalmazta azokat a tényállási elemeket,

amelyek szükségesek, ugyanakkor elégségesek is voltak az erőszakos közöszülés megállapításához.

Ezen túlmenően maga az elsőfokú bíróság is olyan tényeket állapított meg az ítéletében - részben helyesen a történeti tényállásban, illetve részben helytelenül a bizonyítékok értékelése körében -, amelyek alapján a minősített erőszakos közöszülés büntetében kellett volna megállapítania a vádlott büntetőjogi felelősségét. Azok a ténymegállapítások, amely szerint „meg nem határozható számban előfordult, hogy a vádlott a testileg fejletlen sértettel hüvelyi közöszülést kísérelt meg, de behatolnia nem sikerült...”, továbbá a másodfokú bíróság által az ítélet történeti tényállásába beemelt történések, amelyekben kiskorú 1. sz. sértett arról számolt be, hogy az apja ténszerűen megpróbálta a nemi szervét többször is az ő nemi szervébe helyezni, mely alkalmakkor ő fájdalmat érzett, illetve a „nunijához tette a kukiját”, de legfőképpen az a kijelentése, mely szerint olyan eset is előfordult, „amikor egy kicsit be is tudta dugni, akkor ott élvezett el...”, mindenképpen alkalmasak arra, hogy a vádlott terhére aggálytalanul meg lehessen állapítani a büntetőjogi értelemben vett befejezett erőszakos közöszülés büntetét.

Az elsőfokú bíróság téves jogértelmezése vezetett a bűncselekmény elhibázott anyagi jogi minősítéséhez, mert a fenti tények rögzítésének következményeként a vádlott magatartása kizárólag a Btk.197.§ (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés a./ és b./ pontjaira figyelemmel a (3) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett, 12. életévét be nem töltött és nevelése alatt álló személy sérelmére elkövetett erőszakos közöszülés büntetteként értékelhető.

Kiskorú 1. sz. sértett az 1997. év március hó 28. napján született, ennek megfelelően a 2009. március hó 28. napján töltötte be a 12. életévét. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a sértett és nem utolsó sorban 1. sz. tanú tanúvallomása alapján, hogy a folytatólagosság egységébe tartozó bűncselekmény egyes részcsselekményeit a vádlott a sértett 12. életévének betöltése előtt, míg más részcsselekményeit annak betöltését követően a 2010. nyaráig vitte véghez az általa korábban alkalmazott erőszak hatása alatt álló 1. sz. sértettel szemben.

A fentiekkel ellentétben a másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészi álláspontot abban a vonatkozásban, hogy a vádlott terhére további 1 rendbeli - a kiskorú 1. sz. sértett sérelmére megvalósított - kiskorú veszélyeztetésének büntetét is meg kell állapítani a vádlott terhére.

E körben a másodfokú bíróság részletes vizsgálatnak vetette alá a szinte egyedüli bizonyítékként szolgáló kiskorú 1. sz. sértett vallomásait, figyelemmel arra, hogy a másik sértett kiskorú 2. sz. sértett a vallomástételt megtagadta az elsőfokú bíróság előtt.

1. sz. sértett e körben meglehetősen bizonytalan, igen ellentmondásos és amint az a következőkben látható lesz az egyéb bizonyítékokkal ellentétes nyilatkozatokat tett a szóban forgó bűncselekménnyel kapcsolatban. Az

ügyesség a 1. sz. sértett sérelmére megvalósított kiskorú veszélyeztetését abban látta megállapíthatónak, hogy a vádlott nem megfelelően étkeztette a gyerekeket, rendszeresen bántalmazta őket, továbbá egyiket a másik szeme láttára bántalmazta és ruházkodásukról sem megfelelően gondoskodott.

- Ehhez képest 1. sz. sértett mindössze általánosságok szintjén nyilatkozott, amikor azt állította, hogy sokszor megverte a P-tt az édesapja, egy fémtálcát elhajlított a fején és az is előfordult, hogy egy hétig nem adott nekik enni (feljelentés, nyomozati iratok 28. oldal (2) bekezdés).
- Már Boldog községben laktak, amikor leesett a fáról, bedagadt a keze, de az apja nem vitte orvoshoz (Tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok 121. oldal (5) bekezdés).
- Már 1. sz. tanú laktak, amikor a vádlott pornófilmet nézetett vele, amit ő végig nézett, mert nem volt bátorsága ellenkezni, félt az apjától, aki P-t már többször megverte (Tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok 121. oldal (9) bekezdés).
- Terhelte a vádlottat azzal is, hogy rendszeresen italozik, folyamatosan részeg, mindig italt kellett hozni neki a kocsmából. 1. sz. tanúnál olyan eset is előfordult, hogy egy hétig nem adott nekik enni (Tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok 122. oldal (7) bekezdés).
- Amikor egy hétig nem adott enni nekik a vádlott, akkor az 1. sz. tanúéknál evett (Tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok 128. oldal (2) bekezdés).
- Amikor a Tüzépházban laktak, akkor verte szét a P. fején a tálcát. P-t rendszeresen megverte, mindig talált rá okot, amikor részeg volt. Pofon ütötte, ököllel verte, asztalt borított rá és a puffhoz vágta (Tanúkihallgatási jegyzőkönyv, nyomozati iratok 129. oldal (2) és (3) bekezdései).

A fentiekkel ellentétben állt azoknak a tanúknak a vallomása, akiket az elsőfokú bíróság is részletesen meghallgatott. A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a vádlott is hivatkozott rá, de a nyomozati iratok között is fellelhető és a tanúvallomásokban is tetten érhető az a tény, hogy a vádlott lakását többször keresték fel az iskolából és az önkormányzat gyámügyi osztályáról - sokszor előzetes bejelentés nélkül, szúrópróbaszerűen -, amely alkalmakkor azonban lényegében mindent rendben találtak.

Így 3. sz. tanú gyámügyi előadó tanúvallomása alkalmával úgy nyilatkozott, hogy amikor kimentek a vádlott lakására az étel fel volt címkézve a gyerekeknek a hűtőben. A kocsmában is érdeklődtek a vádlott után, ahol azt mondták, hogy egy konyakot és egy sört szokott meginni munka után, aztán megy haza (Nyomozati

iratok 142. oldala). Ugyanez a tanú azt is elmondta, hogy a vádlott nem éhezettette a gyerekeket, erről a kolléganője személyesen győződött meg (Nyomozati iratok 143. oldal (5) bekezdés). A bántalmazással kapcsolatban 3. sz. tanú csak annyit tudott, amit 1. sz. sértett mondott el neki. E szerint a vádlott egy tálcát hajlított el a fia fején, de azt is hozzá tette a tanú, hogy az iskolából ilyen jelzés egyáltalán nem érkezett hozzájuk.

Egyedül 1. sz. tanú volt az egyetlen tanú, aki részben visszaigazolta az 1. sz. sértett által elmondottakat, azonban ő is csak hallomásból értesült a történekről, arról nem is beszélve, hogy maga is meglehetősen ellentmondásos nyilatkozatokat tett az eljárás során. Egyszer arról számolt be, hogy a vádlott folyamatosan éhezettette a gyerekeit (Nyomozati iratok 180. oldal (1) bekezdés), míg máskor a fentiekkel teljesen ellentétesen nyilatkozott, amikor szó szerint azt mondta „Nem mondanám, hogy éhezettette a gyerekeket” (Nyomozati iratok II. kötet 230. oldal).

4. sz. tanú pedagógus tanúként arról számolt be, hogy a K. gyerekek nem dőzsöltek, de nem is éheztek. Többször járt náluk családlátogatáson, a vádlott főzött, mindent megtett, hogy a házat rendben tartsa (II. számú nyomozati irat 269. oldala, illetve 19. sz. tjkv. 14-15. oldalai).

5. sz. tanú - aki kiskorú 2. sz. sértett osztályfőnöke volt - arról számolt be, hogy váratlanul is ellenőrizte a családot. A vádlott mindig főzött, nem tapasztalt olyat, hogy a gyerekek éheztek volna (II. számú nyomozati irat 273. oldala, illetve 19. sz. tjkv. 16-17. oldalai).

6. sz. tanú - az iskola gyermek- és ifjúságvédelmi felelőse - tanúvallomásában elmondta, hogy gyakran járt a családhoz előzetes bejelentés nélkül, váratlanul is. A vádlott a gyerekekre mosott, főzött, rendet tartott. Akkor sem tapasztalt ittasságot a vádlotton, amikor előzetes bejelentés nélkül jelent meg náluk (II. sz. nyomozati iratok 280. oldal, illetve 19. sz. tjkv. 20. oldala).

7. sz. tanú kiskorú 1. sz. sértett osztályfőnökeként többször járt családlátogatáson, mely alkalmakkor a vádlott mindig főzött. Tiszta, rendezett lakásban éltek, mosott a gyerekekre. A tanú soha nem látta ittasan a vádlottat (II. számú nyomozati irat 288. oldala, illetve 19. sz. tjkv 12-14. oldalai).

8. sz. tanú családgondozóként szintén többször váratlanul látogatta meg a vádlottakat. A vádlott főzött, igyekezett normálisan ellátni a gyerekeket, a hűtőben név szerint fel voltak címkézve az ételek. A kocsmban sem mondták, hogy erősen italozna a vádlott, pedig a tanú ott is utána érdeklődött (II. sz. nyomozati iratok 305. oldala).

Végezetül a közeli söröző pultosa 9. sz. tanú azt mondta, hogy a vádlott általában boros kólát ivott, de nem volt rá jellemző, hogy berúgott.

A vallomások értékelésekor jelentőséggel bírt, hogy 1. sz. sértett ebben a körben igen elnagyolt, általánosságokat tartalmazó vallomásokat tett, míg az ő vallomásaival ellentétes tanúvallomások konkrét tényállításokat tartalmaztak, illetve a kihallgatott tanúk eltérő jogcímen voltak kapcsolatban a vádlottal, és egymástól függetlenül szereztek információikat és - szemben 1.sz. sértettel -, semmi féle érdekeltségi, családi kapcsolat nem állt fenn köztük és a vádlott között.

A fenti bizonyítékok alapján - ellentétben kiskorú 1. sz. sértett nyilatkozataival - büntetőjogi bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a vádlott olyan magatartást tanúsított lánya sérelmére is, amely alkalmas lenne a kiskorú veszélyeztetése büntetnének megállapítására.

A fentebb bemutatott bizonyítékokat összevetve kiskorú 1. sz. sértett vallomásaival nem lehetett minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a vádlott a gyermekeit nem megfelelően étkeztette, rendszeresen bántalmazta és nem megfelelően ruházta. E tekintetben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átirata is meglehetősen bizonytalanul fogalmazott, amikor azt róta a vádlott terhére, hogy a gyermekeit nem megfelelően étkeztette, de nyomban megjegyezte zárójelben, hogy éheztetés nem történt. Ugyanilyen kitétel szerepel a kiskorúak bántalmazása vonatkozásában, mellyel kapcsolatban a fellebbviteli főügyészség átirata maga is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott a gyermekeit nem rendszeresen, mindössze időnként bántalmazta.

A Btk.195.§ (1) bekezdésében meghatározott kiskorú veszélyeztetésének büntetét az a kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy követi el, aki e feladatából folyó kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti.

A törvényi tényállás megfogalmazásából aggálytalanul megállapítható, hogy a törvényhozó kizárólag a súlyosan kötelességszegő magatartásokat rendeli büntetni e körben, amelyeknek eredményeként a kiskorú fejlődése közvetlen veszélybe kerül.

Jelen ügyben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett kiskorú 1. sz. sértett sérelmére a kiskorú veszélyeztetésének büntetét megállapítani. A gyermekek időnkénti bántalmazása önmagában nem valósítja meg e deliktumot, mert a házi fegyelmi jog gyakorlása nem meríti ki a folyamatos bántalmazással elkövetett kiskorú veszélyeztetésének büntetét. Az állandóan követett bírói gyakorlat számos eseti döntést rögzít e körben, mely szerint az időnkénti - akár könnyű testi sértést is megvalósító - bántalmazás egymagában nem ad alapot a Btk.195.§ (1) bekezdésében meghatározott bűncselekmény megállapítására. Ugyanez vonatkozik a gyermekek éheztetésére is. Már a nyomozás során kiderült, később pedig az elsőfokú bíróság előtt a tanúk is egybehangzóan megerősítették, hogy a vádlott rendszeresen főzött, folyamatosan ételmezte gyermekeit, ezért az ennek ellenkezőjét állító sértetti nyilatkozatok szintén nem alapozhatják meg a vádlott vonatkozásában a kiskorú veszélyeztetésének büntetét.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kiskorú 1. sz. sértett sérelmére megvalósított jelentős tárgyi súlyú, nemi erkölcs elleni bűncselekmény mellett nem állapítható meg a kiskorú veszélyeztetésének büntette, mert az előbbi konzumálja az utóbbit, halmazatuk csak látszólagos.

A büntető anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette ugyanakkor az elsőfokú bíróság kiskorú veszélyeztetése büntettének a vádlott kiskorú 2. sz. sértett sérelmére elkövetett magatartásait, amelyek összességükben már alkalmasak voltak e bűncselekmény megállapítására. Itt elsősorban a fémtálca elhajlását eredményező meglehetősen durva bántalmazást, a sértett lakásból történő kizárását és nem utolsósorban azt értékelte a vádlott terhére az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a kiskorú 1. sz. sértett sérelmére elkövetett nemi erkölcs elleni bűncselekményt a másik sértett tudtával vitte véghez hosszú időn keresztül és ezekkel a magatartásaival merítette ki a szóban forgó különös részi törvényi tényállást.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét az eddig kifejtettek szerint megváltoztatta, azonban nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal és nem állapította meg további 1 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntetében a vádlott felelősségét.

A másodfokú bíróság a bűncselekmények minősítése során a rendbeliségre utalást mellőzte, figyelemmel arra, hogy az állandóan követett bírói gyakorlat szerint az 1 rendbeli cselekményeket nem indokolt ekként megjelölni.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság legnagyobb részt helyesen vette számba a vádlott javára szóló enyhítő, illetve a terhére értékelendő súlyosító körülményeket és azokat alapvetően a súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság a bűnösségi körülményeket mindössze azzal egészíti ki, hogy további súlyosító körülményként értékelendő a nemi erkölcs elleni bűncselekmény vonatkozásában a kétszeres minősülés, továbbá a folytatólagos elkövetés.

Az így kiegészített bűnösségi körülményekre, az elkövető és a bűncselekmények társadalomra veszélyességére, valamint a vádlott bűnösségének fokára is figyelemmel az elsőfokú bíróság megfelelő mértékű tetтарыыos büntetést szabott ki, melynek enyhítésére a Fővárosi Ítéltábla nem látott lehetőséget, míg a büntetés súlyosítására - ügyészi fellebbezés hiányában - értelemszerűen nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére az ítéltábla a vádlottat kötelezte a Be.381.§ (1) bekezdésének felhívásával.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2013. év március hó 21. napján

. Lassó Gábor s.k..

Németh Nándor s.k..

Ujvári Ákos s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Az Egri Törvényszék 1.B.24/2012/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.335/2012/14. számú ítéletében írt változtatással a 2013. év március hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év március hó 21. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Weszely-Földvárszki Tünde

tisztviselő